

Главом шећера кроз лихварски зид

Пише: Богдан Живковић
четвртак, 24 април 2014 13:55

...Сад, ваљда, има опет неког те му помаже да тргује с главом шећера ... Сирочад Раданова потуцају се по најму; а жена му некако убрзо пресвисла од тешка јада ... Ето, мој Пајо, како може човек да страда! ...

Милован Глишић, *Глава шећера*, 1875.

Петар и Јелена Петровић су типичан српски брачни пар. Ни бољи ни гори од других. Имају двоје деце - ћерку Јовану, одличног ћака једне београдске гиманзије, и сина Милоша, одличног ћака завршног разреда једне београдске основне школе и победника републичког такмичења из физике. Јелена је била студент генерације, и данас је педијатар у једном београдском дому здравља. Петар је професор биологије у једној београдској средњој школи.

После година и година подстанарског живота, Петар и Јелена одлучују да подигну кредит и купе стан. Почетком 2008. проценили су да су услови за тако нешто сазрели, да су камате колико-толико разумне, а када већ плаћају кирију, боље да тај новац плаћају банци, и да деци након 30 година оставе некретнину. Логично, зар не? По тадашњем курсу од 82 динара за један евро, она и он су укупно имали примања месечно 1.700 евра, наравно у динарима. Љубазна службеница банке им је израчунала да би рата кредита износила 450 евра месечно, наравно у динарима, што је за њих у том тренутку било прихватљиво. И након месец дана уселили су се у „свој“ стан на Чукарици од 68 квадрата. Али тридесет година у Србији је много дуго време. Предуго, рекло би се.

Главом шећера кроз лихварски зид

Пише: Богдан Живковић
четвртак, 24 април 2014 13:55

Главом шећера кроз лихварски зид

Пише: Богдан Живковић
четвртак, 24 април 2014 13:55

Главом шећера кроз лихварски зид

Пише: Богдан Живковић
четвртак, 24 април 2014 13:55

